

Arrest

nr. 291 502 van 5 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 30 januari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 februari 2020 om internationale bescherming. Op 27 september 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Nigeriaanse nationaliteit en bent u van Bini afkomst. U bent geboren en getogen in Benin City behorende tot Edo State. U ging naar school tot het tweede jaar secundair

onderwijs en deed tijdens uw vakanties studentenjobs. In 2013 verloor u uw beide ouders bij een auto-ongeluk. Uw ouderlijk huis werd door uw oom, S(...) I(...), van u afgenomen en verhuurd. Uw oom hield de huur voor zichzelf en u diende u in te trekken in zijn woning. Van uw oom diende u soms water te gaan verkopen op straat. Sinds u bij uw oom kwam wonen werd u door hem seksueel misbruikt. Wanneer u hem zei dat u hem zou aangeven dreigde hij u om te brengen indien u zou praten. Na één jaar bij uw oom te hebben ingewoond besloot u om eens u klaar was met de verkoop van water die dag niet naar hem terug te keren. U liep op straat en kwam een vrouw tegen die u meenam naar haar huis. Eens u bij haar kwam begon ze u overal aan uw lichaam aan te raken. U stelde gedurende twee maanden lesbische handelingen tot u beiden werden betrapt door een man, vermoedelijk haar vriend. U werd beiden geslagen. U vluchtte en weet niet hoe het verder die vrouw was vergaan. Omwille van dit incident werd u ook gezocht door de politie omdat lesbische handelingen in uw land niet worden toegestaan. U kwam weer op straat terecht waar u een zekere F(...) leerde kennen. Ze had een café waar u van haar mocht werken. Na één maand stelde ze u voor om voor geld met mannen te slapen, een aanbod waarop u inging. Na zes maanden hoorde u via één van uw klanten over een zekere B(...) in Lagos. Hij stelde u voor om naar B(...) in Lagos te gaan en met haar kennis te maken. U ging akkoord en ging in op dit aanbod. Eens in Lagos werd u door B(...) aan de bushalte opgewacht. Eens aangekomen bij B(...) besloot u niets meer te doen. U zocht geen werk en ging niet uit. Omdat u veel stress had overgehouden aan uw leven bij uw oom en u door het voorval waarbij u werd betrapt op lesbische handelingen door de politie werd gezocht, besloot u Lagos te verlaten en in te gaan op een voorstel van B(...), in Libië te gaan werken. B(...) nam u mee naar een traditionele dokter waar u diende te zweren dat u B(...) geld zou overmaken. U hoorde dat u ging sterven indien u uw belofte niet nakwam. Vervolgens diende u kolanoten in uw mond te nemen en was het ritueel afgelopen. In 2016 vertrok u vanuit Nigeria naar Niger. Uw reis was door B(...) (uit Lagos) georganiseerd. Ze vertelde u dat u in Libië bij haar lesbische vriendin, A(...), kon gaan en er zou werken als kapster. Ze zei u ook dat u haar een bedrag van tachtigduizend dinar, volgens u vijftigduizend euro, zou moeten sturen. Eens in Libië vernam u dat u niet als kapster aan de slag zou kunnen maar dat u met mannen diende te slapen. Hoewel u er niet voor te vinden was begon u met dat werk. Het geld dat u verdiende werd soms door een man die met A(...) woonde, naar B(...) gestuurd. Na één jaar van verblijf in Libië organiseerde de politie een raid. U en een ander meisje werden door A(...) meegenomen naar een plaats waar een rubberboot stond waarin u plaats diende te nemen. Ze vertelde dat jullie naar Italië zouden reizen waar u hetzelfde werk als bij haar kon doen maar dan op straat. U zou het geld aan A(...) moeten overmaken die het op haar beurt naar B(...) zou sturen. U ging akkoord en vertrok naar Italië. Bij uw aankomst in Sardinië werd u naar een vluchtelingenkamp gebracht. U werd er door B(...) gebeld. Ze herinnerde u aan uw belofte bij de traditionele dokter dat u haar geld diende over te maken. U weigerde en brak uw sim-kaart. U diende intussen een verzoek om internationale bescherming in en verbleef ongeveer vier à zes maanden in het vluchtelingenkamp in Sardinië. U legde een interview af maar vertrok voor u uw beslissing ontving naar Frankrijk. Gedurende twee jaar en enkele maanden verbleef u in Frankrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef in Lille. In het kader van uw asielprocedure in Frankrijk vertelde u niet wat u bij uw oom was overkomen maar verklaarde dat u lesbisch was en betrapt was op het hebben lesbische activiteiten waardoor u uw land diende te verlaten. Daar u een negatieve beslissing kreeg op uw verzoek om internationale bescherming en ook in beroep werd geweigerd besloot u om februari 2020 naar België te vertrekken. Op 17 februari 2020 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. In België leerde u de Nigeriaanse A(...) J(...) kennen met wie u gedurende zes maanden een relatie had. U werd zwanger en beviel op 24 april 2021 in Sint Niklaas van uw zoon D(...) J(...) R(...). U wil niet naar Nigeria terugkeren omdat u niet bij uw oom wil wonen, omdat de politie u er zoekt voor lesbische handelingen en omdat u B(...) vreest. Ook vreest u dat u in Nigeria niet voor uw zoon zal kunnen zorgen. U wil immers geen werk zoeken maar studeren. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een akte van erkenning (door A(...) J(...), de vader van uw zoon) neer van uw zoon D(...) R(...) J(...) (d.d.24/09/2021).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u 16 december 2020 verklaarde vijf maanden zwanger te zijn en uw bevalling was voorzien voor 15 mei 2021 (zie beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ en vragenlijst "bijzonder procedurele noden" DVZ d.d. 16/12/2020).

Het Commissariaat-generaal (CGVS) is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit

een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen op 24 april 2021 beviel van uw zoon D(...) J(...) R(...). Uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gehouden op 24 mei 2022, iets meer dan één jaar na uw bevalling.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Nigeria te hebben verlaten omdat u dagelijks door uw oom S(...) I(...), een broer van uw vader, seksueel werd misbruikt nadat u als wees bij hem was ingetrokken (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS d.d. 24/05/2022, p.9,10,11,32).

Echter dienen er vooreerst ernstige vraagtekens worden gezet bij de door u geschetste persoonlijke (leef)situatie in Nigeria. Uw opeenvolgende verklaringen bij de Franse asiendienst, OFPRA, als bij de DVZ en op het CGVS zijn immers zo uiteenlopend dat er geen enkel geloof meer aan kan worden gehecht. Luidens uw verklaringen in Frankrijk was uw laatste ouderlijke adres, waar u voor het overlijden van uw ouders samen met uw broer en zus woonde, Isihor in Edo State (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.2). U verbleef samen met uw beide siblings in uw ouderlijke woning tot aan het moment dat u naar uw tante langs vaderskant, in Sabopar ging onderduiken gedurende twee maanden. Uw broer en zus zouden in jullie ouderlijke woning zijn blijven wonen (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.2,6). Verder gaf u in Frankrijk aan dat uw moeder aan een ziekte overleed op 18 september 2012. U zou op dat moment vijftien jaar oud zijn geweest. Uw vader zou ten gevolge van een hartaanval, op 23 augustus 2014 zijn bezweken. U zou op het moment van zijn overlijden zestien – zeventien jaar oud zijn geweest (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.2). Deze gegevens in acht nemend is het dan ook uitermate merkwaardig dat u tegenover de Belgische asielinstanties verklaart enig kind te zijn (zie verklaringen DVZ d.d. 26/02/2020 vraag 17, notities CGVS, p.10). U beweerde er vervolgens dat u uw beide ouders te samen verloor in een auto-ongeluk, toen u dertien jaar oud was en in het huis van uw oom S(...) I(...) diende in te trekken (notities CGVS, p.9,11). Het overlijden van uw ouders situeerde u eerst in 2014 om deze datum vervolgens te veranderen naar 2013. Behalve dat u noch in 2013 noch in 2014 dertien jaar oud zou kunnen zijn geweest, gelet uw opgegeven geboortjaar 1997, kon u verder evenmin vertellen in welke maand het ongeluk van uw ouders zich dan wel voordeed (notities CGVS, p.9). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige uitleg inzake de overlijdens van uw ouders, reageerde u niet (notities CGVS, p.37). Evenmin gaf u blijk de inconsistente verklaringen over het bestaan van uw broer en zus te kunnen uitklaren. Wanneer u hierop werd gewezen reageerde u vooreerst niet om vervolgens de vraag te stellen “in Frankrijk?” en uiteindelijk te ontkennen in Frankrijk te hebben gemeld een broer en een zus te hebben (notities CGVS, p.37,38). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is echter niet afdoende. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze ten aller tijde de waarheid vertelt over zijn levensomstandigheden voor diens komst naar Europa. U laat, door al deze inconsistenties, manifest na dit te doen.

Treffend is ook vast te stellen dat u de Belgische asielinstanties voorhoudt na het overlijden van uw ouders bij uw oom te zijn moeten intrekken, daar deze de woning van uw ouders van u had afgenomen en deze zou verhuren om zelf het geld te innen (notities CGVS, p.15). Gevraagd naar het adres van deze oom, kon u dit –al beweerde u er twee jaar te hebben gewoond – niet vermelden (notities CGVS, p.15). U beweerde vervolgens dat u dagelijks door deze oom seksueel werd misbruikt (notities CGVS, p. 32). Ten overstaan de Franse asielinstanties maakte u echter geen enkel gewag van dit scenario. Nog opmerkelijk is ook het volgende: waar u op het CGVS verklaarde dat het om uw oom S(...) I(...) ging (notities CGVS, p. 9,10,11), noemde u bij de DVZ deze oom, P(...) (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/12/2020 ,vraag 5). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid en gevraagd waarom u ineens uw oom een andere naam gaf –u verklaarde eerder immers uitdrukkelijk dat deze oom geen andere naam had (notities CGVS, p. 11), stelde u enkel: “Ik zei eh... de familienaam was P(...)”. Gewezen op uw eerdere verklaring dat u oom S(...) als broer van uw vader I(...) als familienaam had, verklaarde u: “Misschien vergist, ik zal wel P(...) hebben gezegd omdat ik dacht dat het zijn familienaam was” (notities CGVS, p.34). Dat u geen coherente verklaringen kan afleggen wanneer u de naam geeft van de enige broer van uw vader (notities CGVS, p.16) die gedurende twee jaar deel uitmaakte van uw dagelijkse leven en van wie u aangaf dat hij u misbruikte, doet vermoeden dat u een verzonnen verhaal vertelt om u van een bijkomend asielmotief te

voorzien. Zoals reeds opgemerkt maakte u gedurende uw asielprocedure in Frankrijk geen enkel gewag van deze oom, noch van seksueel misbruik door een oom. Bijzonder is overigens dat u op het CGVS ook op geen enkele manier verwees naar een verblijf bij uw tante van vaderszijde, zoals u dit in Frankrijk vertelde (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.6). U liet tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wel duidelijk uitschijnen dat uw vader maar één broer had (notities CGVS, p.9,11,16). Na uw vlucht van uw oom vertelde u bij een vrouw te zijn terechtgekomen wiens naam u verder niet kent en met wie u gedurende twee maanden een lesbische relatie had (notities CGVS, p.18). Verder gaf u aan bij een zekere F(...), die verder niet aan u verwant was en wiens familienaam u niet kent, te zijn ingetrokken en er vijf maanden te hebben verbleven (notities CGVS, p.11,12).

Daar uw verklaringen aangaande uw familiesamenstelling en uw leefsituatie in Nigeria volledig op de tocht staan, kan er aan uw bewering na het beweerde misbruik van uw oom geen andere keuze te hebben gehad dan dakloos te worden en in de handen te zijn gevallen van pooiers, zoals F(...) en B(...) (notities CGVS, p.12,20,21,34) geen enkel geloof worden gehecht. Dat uw verklaringen hierover niet overtuigend blijkt uit nog meer inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Waar u overigens tijdens uw asielprocedure in Frankrijk nog wilde laten uitschijnen dat u lesbisch was en er sinds uw twaalfde er een relatie op nahield met uw vriendin S(...), (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.5,6), ontkent u op het CGVS uitdrukkelijk lesbisch (homoseksueel) te zijn (notities CGVS, p.18). Na uw aanvankelijk vluchtmotief –homoseksualiteit- te hebben ontkend, bedient u zich dan ook plotsklaps van een ander asielmotief, met name dat van seksueel misbruik gevluchte tiener die het slachtoffer werd van mensenhandel (notities CGVS, pp.34-36). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook volledig uw algemene geloofwaardigheid. Dat er aan uw beweerde profiel van slachtoffer van prostitutie en mensenhandel evenmin enig geloof kan worden gehecht blijkt uit uw inconsistente opeenvolgende verklaringen hierover. Waar u uw hele asielrelaas ten overstaan de Belgische asielinstanties (DVZ en CGVS) bouwt rond uw (gedwongen) werk als prostituee in Nigeria, ten gevolge van uw vlucht van bij uw oom (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/12/2020, vraag 5 en CGVS, p.34,35), is het vooreerst opvallend dat u bij een vraag, gesteld door de Franse asieldiensten, of u ooit was gedwongen om (seksuele) relaties aan te gaan met mannen en u ooit slachtoffer werd van mensenhandel, onomwonden aangaf dat u hiervan nooit slachtoffer was geweest (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.7). Even treffend zijn uw tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ na bij uw oom te zijn gevlucht 's avonds op straat een vrouw te hebben leren kennen die u mee naar een huis nam. U zou voor haar vervolgens iets meer dan een jaar als prostituee hebben moeten werken. Nadat u bij haar wegliep zou u een andere vrouw hebben leren kennen, wiens naam u niet wist. Die vrouw zou u naar Lagos hebben meegenomen en u vervolgens naar Libië hebben gestuurd waar u wederom in de prostitutie terecht kwam. Verder gaf u er aan dat u, eens in Italië te zijn terecht gekomen, u voor dezelfde groep als in Libië, u op straat als prostituee diende te werken (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/12/2020, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter, eens u het huis van uw oom had verlaten, u met een vrouw meeking die u vervolgens seksueel benaderde en met wie u twee maanden een relatie had. Na te zijn betrapt door een man zou u door de politie zijn gezocht (notities CGVS, p.17,18). Gewezen op het feit dat u hierover niets bij de DVZ had verteld en zelfs bij een vraag naar mogelijke problemen met uw autoriteiten, deze vraag ontkennend beantwoord had (zie vragenlijst CGVS, d.d. 16/12/2020, vraag 7a), stelde u enkel dat u het was vergeten (notities CGVS, p.18,19). Dat u het hoofdmotief van uw vertrek uit uw land zou vergeten te vertellen –met name dat u door de politie zou zijn gezocht voor homoseksuele handelingen- is echter niet overtuigend. Het doet dan wederom vermoeden dat u zich post factum van een bijkomend asielmotief probeert te voorzien. Even treffend is vast te stellen dat u in tegenstelling tot uw bewering bij de DVZ door een groep uit Libië ook in Italië als prostituee te hebben moeten werken (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/12/2020, vraag 5), u op het CGVS ontkent in Italië als prostituee te hebben gewerkt (notities CGVS, p.28). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen stelde u: “Ja neen dat is toen ze me vertelden dat ik dat werk in ITL (Italië) zou moeten doen”. Erop gewezen dat uw verklaringen alsnog manifest tegenstrijdig waren voor wat betreft uw verblijf in Italië en uw voorgehouden werk aldaar als prostituee onder controle van een groep, werd u nogmaals gevraagd om uit te leggen waarom uw verklaringen zo uiteenlopend waren. U bleef echter zwijgen en reageerde verder ook niet (notities CGVS, p.28).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe vast te stellen dat er aan al uw verklaringen geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Andere redenen om uw land te verlaten, stelde u niet te kennen. Los van wat u vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan er verder ook geen problemen met uw autoriteiten te kennen, noch met medeburgers (notities CGVS, p.17,18,19).

Wat betreft uw stelling –bij een eventuele terugkeer naar Nigeria- er niet te willen werken omdat u wil studeren en dat u omwille hiervan, als alleenstaande, niet voor uw in België geboren zoon, D(...) J(...) R(...) –u legde ter staving een akte van erkenning door diens vader, A(...) J(...), neer- zou kunnen zorgen (notities CGVS, p.31,38) is verder een probleem van persoonlijke en socio-economische aard. Volledigheidshalve dient nog te worden bemerkt dat u manifest heeft nagelaten om een correct beeld te geven over uw leefomstandigheden voor uw komst naar Europa (zie supra), waardoor het CGVS hierop verder geen enkel zicht heeft. U heeft dan ook niet aannemelijk weten te maken dat er een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, in hoofde van u en uw minderjarige zoon, in aanmerking kan worden genomen.

Alle informatie waarop het CGVS zich baseert is terug te vinden in uw administratieve dossier.

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State, waar u woont (notities CGVS, p. 10,11), actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de

deelstaat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat het besluit van de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing niet berust op een zorgvuldig onderzoek en wijst op het bepaalde in artikel 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist dat zij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties tussen haar opeenvolgende verklaringen bij de Franse asiendienst OFPRA, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) over haar persoonlijke (leef)situatie in Nigeria, geeft verzoekster aan dat zij hiermee geconfronteerd werd tijdens haar persoonlijk onderhoud en “*hierdoor uit haar lood geslagen*” was. Zij stelt dat zij onder meer aangaf dat zij in Frankrijk niet heeft verklaard dat zij een broer en zus heeft en aldus de bewijswaarde van het verslag van haar persoonlijk onderhoud in Frankrijk in twijfel trok. Zij benadrukt haar standpunt dat de verslagen van de Franse asielinstanties geen getrouwe weergave vormen van haar persoonlijke (leef)situatie in Nigeria. Verzoekster geeft aan “*dat de verklaringen die zij aflegde voor de Belgische asielinstanties de werkelijke situatie weergeeft, toen zij verbleef in Nigeria*” en “*dat de door haar aangehaalde redenen de oorzaak vormden waarom zij haar land van herkomst diende te verlaten en waarom zij niet kan terugkeren naar Nigeria*”. Verzoekster benadrukt dat het aan het CGVS toekomt om de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud “*op een zelfstandige wijze te beoordelen, rekening houdende met haar persoonlijke situatie*”. Zij benadrukt dat zij slechts een beperkte opleiding heeft gehad en dat zij evenmin een uitgebreide werkervaring heeft. Zij licht toe dat ze tot het tweede jaar van het secundair onderwijs naar school ging en studentenjobs deed tijdens de vakantieperiodes, waarna zij herhaaldelijk zou zijn gedwongen zich te prostitueren. Deze elementen werden volgens verzoekster onvoldoende in acht genomen.

Waar in de bestreden beslissing vervolgens opnieuw een vergelijking wordt gemaakt tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd voor de Belgische asielinstanties en deze die zij heeft afgelegd voor de Franse instanties, acht verzoekster de vastgestelde discrepanties “*onvoldoende om hierom de (algemene) geloofwaardigheid te ontnemen aan het vluchtrelaas (...)*”. Verzoekster wijst erop dat het CGVS slechts beperkte informatie ter beschikking heeft over haar dossier inzake internationale bescherming in Frankrijk, dat de wijze waarop de verslagen werden gemaakt niet gekend is en dat het CGVS niet betrokken was in deze procedures. Zij stelt dat de interviews die werden afgelegd ten aanzien van de asielinstanties in Frankrijk bovendien niet alle informatie over haar situatie bevatten, “*maar enkel de informatie zoals deze werd bevraagd aan verzoekster op dat moment*”. Verzoekster vervolgt dat zij tevens met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd tijdens haar persoonlijk onderhoud, waarna zij aangaf wat de juiste feitelijke situatie was op basis waarvan zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. Zij stelt tevens te hebben aangegeven waarom er mogelijks fouten in de verslagen kunnen staan. Zij meent dat haar verklaringen niet bij voorbaat kunnen worden “*uitgesloten van elke geloofwaardigheid*” door de vergelijking met delen van het asiële dossier in Frankrijk. Verzoekster

besluit dat er meerdere verklaringen mogelijk zijn voor de vastgestelde discrepanties, terwijl het CGVS hiermee geen rekening schijnt te houden.

Verzoekster meent dat het verslag van haar persoonlijk onderhoud bij de DVZ evenmin afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Zij merkt op dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. Zij stelt verder dat zij de taal niet sprak en volledig afhankelijk was van de medewerker van de DVZ die de leiding had over het onderhoud. Zij geeft aan dat op alle vragen kort moest worden geantwoord en dat haar duidelijk werd gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud op het CGVS, waardoor zij zich beperkte tot *“de (meeste) hoofdpijnen”*. Zij meent te hebben gedaan wat van haar werd gevraagd en dat een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen (nagenoeg) onbestaande is. Het enige wat kan worden vastgesteld, is dat haar handtekening is aangebracht op de vragenlijst van de DVZ *“waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van haar met de inhoud hiervan wordt bevestigd”*, aldus verzoekster. De bewijswaarde van deze handtekening is volgens haar echter bijzonder relatief, *“aangezien zij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en zij de Nederlandse taal niet machtig is”*. Er kan volgens haar evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen en in welke omstandigheden zij gevraagd werd haar handtekening te plaatsen. Zij stelt dat van haar verwacht werd dat zij (gewillig) haar medewerking verleende, waardoor zij haar handtekening plaatste als haar dat gevraagd werd, temeer omdat zij overtuigd was dat haar bewoordingen correct werden genoteerd.

Verzoekster meent voorts dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. Zij benadrukt andermaal dat zij slechts een beperkte opleiding heeft gehad en geen uitgebreide werkervaring heeft. Zij herhaalt dat zij herhaaldelijk gedwongen werd om zich te prostitueren en stelt dat haar omgang met mannen en het seksueel misbruik waarvan zij slachtoffer werd hierdoor *“vervormd”* zijn geraakt doorheen de tijd. Verzoekster licht toe dat de omgang met mannen en seks voor haar oppervlakkig werden en dat zij zich afsloot van haar emoties bij wijze van overlevingsstrategie.

Verzoekster besluit dat de omstandigheden waarin haar onderhoud bij de DVZ heeft plaatsgevonden ten onrechte niet in rekening werden genomen in de bestreden beslissing, terwijl hierin volgens haar een mogelijke reden ligt waarom er een verschil is opgetreden tussen haar verklaringen zoals die werden genoteerd op het CGVS in vergelijking met deze die door de medewerker van de DVZ werden genoteerd.

Verzoekster stelt nog dat zij naar best vermogen geprobeerd heeft een antwoord te formuleren op de vragen die haar werden gesteld en dat haar geen resultaatsverbintenis kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden. Zij meent voldoende te hebben aangetoond dat zij haar land van herkomst, Nigeria, in 2016 heeft verlaten, en er sindsdien niet meer naar terugkeerde, omwille van een vrees voor vervolging voor haar oom S. I. en een zekere B. De bestreden beslissing dient volgens haar te worden hervormd door haar de vluchtelingenstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van subsidiaire bescherming. Volgens haar zijn er *in casu* voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt. Ze verwijst naar *“de actuele gekende veiligheidssituatie in Nigeria in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster”*. Zij wijst er verder op dat zij Nigeria in 2016 verliet en geen familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen en dat zij bovendien de zorg draagt over haar minderjarige zoon. Zij wijst op haar kwetsbare positie als alleenstaande moeder en doordat zij jarenlang in de prostitutie heeft moeten werken, waar zij werd uitgebuit, en vreest bij terugkeer naar Nigeria gedwongen te worden om dit werk te hervatten om in haar levensonderhoud en dat van haar zoontje te kunnen voorzien.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en

tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

2.2.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij in haar land van herkomst, Nigeria, als kind seksueel werd misbruikt door een oom bij wie zij moest inwonen nadat zij haar beide ouders had verloren in een verkeersongeluk. Verzoekster zou omwille van dit seksueel misbruik besloten hebben weg te lopen en op straat zijn terecht gekomen. Daar zou zij een vrouw hebben leren kennen die haar zou hebben meegenomen naar haar huis en gedurende twee maanden seksuele handelingen met haar zou hebben verricht, tot zij beiden zouden zijn betrapt door een man die bij de vrouw over de vloer kwam. Verzoekster verklaart dat zij geslagen werd maar kon ontsnappen. Omwille van dit incident zou de politie haar hebben gezocht omdat lesbische handelingen in haar land niet worden toegestaan. Op straat zou verzoekster opnieuw een vrouw zijn tegengekomen, F. genaamd, door wie zij in de prostitutie zou zijn terechtgekomen. Na enige tijd voor F. te hebben gewerkt zou verzoekster door een klant in contact zijn gebracht met een andere vrouw, B. genaamd, die haar zou hebben meegenomen naar Lagos. B. zou verzoekster het aanbod hebben gedaan om bij een kennis van haar in Libië te werken en zo de reiskosten terug te betalen. Verzoekster zou hierop zijn ingegaan maar in Libië opnieuw in de prostitutie zijn beland. Het geld dat verzoekster daarmee verdiende zou door de man des huizes zijn verzameld en opgestuurd naar B. in Lagos. Vanuit Libië zou verzoekster op gegeven moment samen met een ander meisje met een opblaasbare boot naar Italië zijn gestuurd, waar ze haar werk als prostituë op straat zou moeten verderzetten en het geld dat zij daarmee verdiende zou moeten overmaken aan de kompanen van B. in Libië. Verzoekster zou in een vluchtelingenkamp op Sardinië zijn terechtgekomen en er door B. telefonisch zijn bedreigd omdat zij haar geen geld stuurde. Verzoekster zou in Italië een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend maar tijdens de procedure vertrokken zijn naar Frankrijk, waar zij eveneens om internationale bescherming verzocht. Nadat haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen, kwam verzoekster naar België.

Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst de oom die haar zou hebben misbruikt, de politie, die haar zou zoeken omwille van de lesbische handelingen die zij zou hebben gesteld, en B., aan wie verzoekster nog geld zou moeten.

De Raad is, na grondige lezing van het administratief dossier, in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoeksters voorgehouden vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U verklaart Nigeria te hebben verlaten omdat u dagelijks door uw oom S(...) I(...), een broer van uw vader, seksueel werd misbruikt nadat u als wees bij hem was ingetrokken (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS d.d. 24/05/2022, p.9,10,11,32).

Echter dienen er vooreerst ernstige vraagtekens worden gezet bij de door u geschetste persoonlijke (leef)situatie in Nigeria. Uw opeenvolgende verklaringen bij de Franse asiendienst, OFPRA, als bij de DVZ en op het CGVS zijn immers zo uiteenlopend dat er geen enkel geloof meer aan kan worden gehecht. Luidens uw verklaringen in Frankrijk was uw laatste ouderlijke adres, waar u voor het overlijden van uw ouders samen met uw broer en zus woonde, Isihor in Edo State (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.2). U verbleef samen met uw beide siblings in uw ouderlijke woning tot aan het moment dat u naar uw tante langs vaderskant, in Sabopar ging onderduiken gedurende twee maanden. Uw broer en zus zouden in jullie ouderlijke woning zijn blijven wonen (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.2,6). Verder gaf u in Frankrijk aan dat uw moeder aan een ziekte overleed op 18 september 2012. U zou op dat moment vijftien jaar oud zijn geweest. Uw vader zou ten gevolge van een hartaanval, op 23 augustus 2014 zijn bezweken. U zou op het moment van zijn overlijden zestien – zeventien jaar oud zijn geweest (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.2). Deze gegevens in acht nemend is het dan ook uitermate merkwaardig dat u tegenover de Belgische asielinstanties verklaart enig kind te zijn (zie verklaringen DVZ d.d. 26/02/2020 vraag 17, notities CGVS, p.10). U beweerde er vervolgens dat u uw beide ouders te samen verloor in een auto-ongeluk, toen u dertien jaar oud was en in het huis van uw oom S(...) I(...) diende in te trekken (notities CGVS, p.9,11). Het overlijden van uw ouders situeerde u eerst in 2014 om deze datum vervolgens te veranderen naar 2013. Behalve dat u noch in 2013 noch in 2014 dertien jaar oud zou kunnen zijn geweest, gelet uw opgegeven geboortjaar 1997, kon u verder evenmin vertellen in welke maand het ongeluk van uw ouders zich dan wel voordeed (notities CGVS, p.9). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige uitleg inzake de overlijdens van uw ouders, reageerde u niet (notities CGVS, p.37). Evenmin gaf u blijk de inconsistente verklaringen over het bestaan van uw broer en zus te kunnen uitklaren. Wanneer u hierop werd gewezen reageerde u vooreerst niet om vervolgens de vraag te stellen “in Frankrijk?” en uiteindelijk te ontkennen in Frankrijk te hebben gemeld een broer en een zus te hebben (notities CGVS, p.37,38). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is echter niet afdoende. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze ten aller tijde de waarheid vertelt over zijn levensomstandigheden voor diens komst naar Europa. U laat, door al deze inconsistenties, manifest na dit te doen.

Treffend is ook vast te stellen dat u de Belgische asielinstanties voorhoudt na het overlijden van uw ouders bij uw oom te zijn moeten intrekken, daar deze de woning van uw ouders van u had afgenomen en deze zou verhuren om zelf het geld te innen (notities CGVS, p.15). Gevraagd naar het adres van deze oom, kon u dit –al beweerde u er twee jaar te hebben gewoond – niet vermelden (notities CGVS, p.15). U beweerde vervolgens dat u dagelijks door deze oom seksueel werd misbruikt (notities CGVS, p. 32). Ten overstaan de Franse asielinstanties maakte u echter geen enkel gewag van dit scenario. Nog opmerkelijk is ook het volgende: waar u op het CGVS verklaarde dat het om uw oom S(...) I(...) ging (notities CGVS, p. 9,10,11), noemde u bij de DVZ deze oom, P(...) (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/12/2020 ,vraag 5). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid en gevraagd waarom u ineens uw oom een andere naam gaf –u verklaarde eerder immers uitdrukkelijk dat deze oom geen andere naam had (notities CGVS, p. 11), stelde u enkel: “Ik zei eh... de familienaam was P(...)”. Gewezen op uw eerdere verklaring dat u oom S(...) als broer van uw vader I(...) als familienaam had, verklaarde u: “Misschien vergist, ik zal wel P(...) hebben gezegd omdat ik dacht dat het zijn familienaam was” (notities CGVS, p.34). Dat u geen coherente verklaringen kan afleggen wanneer u de naam geeft van de enige broer van uw vader (notities CGVS, p.16) die gedurende twee jaar deel uitmaakte van uw dagelijkse leven en van wie u aangaf dat hij u misbruikte, doet vermoeden dat u een verzonnen verhaal vertelt om u van een bijkomend asielmotief te voorzien. Zoals reeds opgemerkt maakte u gedurende uw asielprocedure in Frankrijk geen enkel gewag van deze oom, noch van seksueel misbruik door een oom. Bijzonder is overigens dat u op het CGVS ook op geen enkele manier verwees naar een verblijf bij uw tante van vaderszijde, zoals u dit in Frankrijk vertelde (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.6). U liet tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wel duidelijk uitschijnen dat uw vader maar één broer had (notities CGVS, p.9,11,16). Na uw vlucht van uw oom vertelde u bij een vrouw te zijn terechtgekomen wiens naam u verder niet kent en met wie u gedurende twee maanden een lesbische relatie had (notities CGVS, p.18). Verder gaf u aan bij een zekere F(...), die verder niet aan u verwant was en wiens familienaam u niet kent, te zijn ingetrokken en er vijf maanden te hebben verbleven (notities CGVS, p.11,12).

Daar uw verklaringen aangaande uw familiesamenstelling en uw leefsituatie in Nigeria volledig op de tocht staan, kan er aan uw bewering na het beweerde misbruik van uw oom geen andere keuze te hebben gehad dan dakloos te worden en in de handen te zijn gevallen van pooiers, zoals F(...) en B(...) (notities

CGVS, p.12,20,21,34) geen enkel geloof worden gehecht. Dat uw verklaringen hierover niet overtuigen blijkt uit nog meer inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Waar u overigens tijdens uw asielpcedure in Frankrijk nog wilde laten uitschijnen dat u lesbisch was en er sinds uw twaalfde er een relatie op nahield met uw vriendin S(...), (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.5,6), ontkent u op het CGVS uitdrukkelijk lesbisch (homoseksueel) te zijn (notities CGVS, p.18). Na uw aanvankelijk vluchtmotief –homoseksualiteit- te hebben ontkend, bedient u zich dan ook plotsklaps van een ander asielmotief, met name dat van seksueel misbruik gevluchte tiener die het slachtoffer werd van mensenhandel (notities CGVS, pp.34-36). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook volledig uw algemene geloofwaardigheid. Dat er aan uw beweerde profiel van slachtoffer van prostitutie en mensenhandel evenmin enig geloof kan worden gehecht blijkt uit uw inconsistente opeenvolgende verklaringen hierover. Waar u uw hele asielrelaas ten overstaan de Belgische asielinstanties (DVZ en CGVS) bouwt rond uw (gedwongen) werk als prostituee in Nigeria, ten gevolge van uw vlucht van bij uw oom (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/12/2020, vraag 5 en CGVS, p.34,35), is het vooreerst opvallend dat u bij een vraag, gesteld door de Franse asieldiensten, of u ooit was gedwongen om (seksuele) relaties aan te gaan met mannen en u ooit slachtoffer werd van mensenhandel, onomwonden aangaf dat u hiervan nooit slachtoffer was geweest (zie verslag persoonlijk onderhoud OFPRA, d.d. 27/02/2018, p.7). Even treffend zijn uw tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ na bij uw oom te zijn gevlucht 's avonds op straat een vrouw te hebben leren kennen die u mee naar een huis nam. U zou voor haar vervolgens iets meer dan een jaar als prostituee hebben moeten werken. Nadat u bij haar wegliep zou u een andere vrouw hebben leren kennen, wiens naam u niet wist. Die vrouw zou u naar Lagos hebben meegenomen en u vervolgens naar Libië hebben gestuurd waar u wederom in de prostitutie terecht kwam. Verder gaf u er aan dat u, eens in Italië te zijn terecht gekomen, u voor dezelfde groep als in Libië, u op straat als prostituee diende te werken (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/12/2020, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter, eens u het huis van uw oom had verlaten, u met een vrouw meegang die u vervolgens seksueel benaderde en met wie u twee maanden een relatie had. Na te zijn betrapt door een man zou u door de politie zijn gezocht (notities CGVS, p.17,18). Gewezen op het feit dat u hierover niets bij de DVZ had verteld en zelfs bij een vraag naar mogelijke problemen met uw autoriteiten, deze vraag ontkennend beantwoord had (zie vragenlijst CGVS, d.d. 16/12/2020, vraag 7a), stelde u enkel dat u het was vergeten (notities CGVS, p.18,19). Dat u het hoofdmotief van uw vertrek uit uw land zou vergeten te vertellen –met name dat u door de politie zou zijn gezocht voor homoseksuele handelingen- is echter niet overtuigend. Het doet dan wederom vermoeden dat u zich post factum van een bijkomend asielmotief probeert te voorzien. Even treffend is vast te stellen dat u in tegenstelling tot uw bewering bij de DVZ door een groep uit Libië ook in Italië als prostituee te hebben moeten werken (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/12/2020, vraag 5), u op het CGVS ontkent in Italië als prostituee te hebben gewerkt (notities CGVS, p.28). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen stelde u: "Ja neen dat is toen ze me vertelden dat ik dat werk in ITL (Italië) zou moeten doen". Erop gewezen dat uw verklaringen alsnog manifest tegenstrijdig waren voor wat betreft uw verblijf in Italië en uw voorgehouden werk aldaar als prostituee onder controle van een groep, werd u nogmaals gevraagd om uit te leggen waarom uw verklaringen zo uiteenlopend waren. U bleef echter zwijgen en reageerde verder ook niet (notities CGVS, p.28).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe vast te stellen dat er aan al uw verklaringen geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Andere redenen om uw land te verlaten, stelde u niet te kennen. Los van wat u vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan er verder ook geen problemen met uw autoriteiten te kennen, noch met medeburgers (notities CGVS, p.17,18,19).

Wat betreft uw stelling –bij een eventuele terugkeer naar Nigeria- er niet te willen werken omdat u wil studeren en dat u omwille hiervan, als alleenstaande, niet voor uw in België geboren zoon, D(...) J(...) R(...) –u legde ter staving een akte van erkenning door diens vader, A(...) J(...), neer- zou kunnen zorgen (notities CGVS, p.31,38) is verder een probleem van persoonlijke en socio-economische aard. Volledigheidshalve dient nog te worden bemerkt dat u manifest heeft nagelaten om een correct beeld te geven over uw leefomstandigheden voor uw komst naar Europa (zie supra), waardoor het CGVS hierop verder geen enkel zicht heeft. U heeft dan ook niet aannemelijk weten te maken dat er een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, in hoofde van u en uw minderjarige zoon, in aanmerking kan worden genomen."

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster geeft aan dat zij door de confrontatie tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS met de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd in respectievelijk Frankrijk en België *“uit haar lood geslagen”* was, doch dit doet geen afbreuk aan de op haar rustende verplichting om een afdoende uitleg te verschaffen voor deze tegenstrijdigheden. Zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht opmerkt, reageerde verzoekster aanvankelijk niet toen haar gevraagd werd naar een uitleg voor haar inconsistente verklaringen over de samenstelling van haar gezin in Nigeria, om vervolgens te ontkennen in Frankrijk te hebben verklaard dat zij een broer en zus heeft (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 37-38). Het boudweg ontkennen van eerdere verklaringen is niet afdoende.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in zoverre zij aanvoert dat zij door haar verklaringen afgelegd in Frankrijk te ontkennen, de bewijswaarde van de betrokken gehoorverslagen in twijfel trok. Nergens kan uit de stukken van het administratief dossier blijken dat verzoekster expliciet voorbehoud gemaakt heeft bij de bewijswaarde van het verslag van de Franse asiel dienst, noch kan enig voorbehoud op impliciete wijze blijken uit haar verklaringen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangevraagd op de dag van dit onderhoud, die haar vervolgens werd betekend (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, brief van 25 mei 2022 betreffende kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet). Uit de stukken in het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster of haar advocaat het CGVS hierover opmerkingen heeft bezorgd. Aldus moet verzoekster geacht worden te hebben ingestemd met de inhoud van de notities van haar persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Het gaat dan ook niet op dat verzoekster de inhoud van het Franse asioldossier waarmee zij reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud op 24 mei 2022 werd geconfronteerd voor het eerst in onderhavig verzoekschrift, ingediend op 28 oktober 2022, betwist. De Raad merkt overigens op dat verzoekster thans in haar verzoekschrift stelt dat de verslagen van de Franse asielinstanties geen getrouwe weergave vormen van haar persoonlijke (leef)situatie in Nigeria, doch niet dat zij geen getrouwe weergave zouden zijn van haar toenmalige *verklaringen* over haar persoonlijke (leef)situatie. Verzoekster licht niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze het feit dat het CGVS niet betrokken was in de Franse asielp procedure en slechts beperkte informatie ter beschikking heeft over haar asioldossier in Frankrijk de vastgestelde discrepanties kan verklaren. Voorts doet het gegeven dat het interview dat verzoekster ten aanzien van de Franse asielinstanties heeft afgelegd niet alle informatie over haar situatie bevat, *“maar enkel de informatie zoals deze werd bevestigd aan verzoekster op dat moment”*, niets af aan het feit dat de vastgestelde discrepanties betrekking hebben op elementen waarover verzoekster zowel in Frankrijk als in België werd bevestigd en waaromtrent van haar te allen tijde eensluidende verklaringen mogen worden verwacht, *quod non*.

Verzoekster toont in elk geval niet aan dat de inhoud van het gehoorverslag opgesteld door de Franse asielinstanties geen correcte weergave is van wat zij daadwerkelijk heeft verklaard. In tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift voorhoudt, heeft verzoekster op geen enkel moment tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven waarom er mogelijks fouten staan in de verslagen aanwezig in haar Franse asioldossier. In haar verzoekschrift beperkt zij zich ertoe gewag te maken van meerdere mogelijke verklaringen voor de vastgestelde discrepanties, zonder concreet toe te lichten welke deze mogelijke verklaringen dan wel zouden zijn.

Door thans in haar verzoekschrift voor te houden dat enkel haar verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties haar werkelijke situatie weergeven en zij enkel voor de Belgische asielinstanties de werkelijke redenen heeft aangehaald waarom zij haar land van herkomst diende te verlaten en er niet naar kan terugkeren, heft verzoekster de vastgestelde discrepantie met haar eerdere, voor de Franse asielinstanties afgelegde verklaringen niet op, noch biedt zij daarvoor enige verklaring of verschoning.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in zoverre zij van oordeel is dat het CGVS geen rekening zou mogen houden met de verklaringen die zij heeft afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk, waar zij in haar verzoekschrift benadrukt dat het aan het CGVS toekomt om de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud *“op een zelfstandige wijze te beoordelen”*. Geen enkele rechtsregel of beginsel verbiedt het CGVS om de verklaringen die verzoekster in Frankrijk heeft afgelegd met betrekking tot de voor het onderzoek van haar beschermingsnood relevante elementen mee te betrekken in dit onderzoek en te vergelijken met de verklaringen die zij aflegt in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België.

De Raad merkt ten andere op dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen schragen. Zo wordt

in de bestreden beslissing tevens met reden gewezen op meerdere inconsistenties tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en op het CGVS. De omstandigheid dat verzoekster bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman en volledig op zichzelf was aangewezen kan de gedane vaststellingen niet verklaren noch verschonen. Verzoekster licht niet toe hoe de afwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman haar zou hebben verhinderd de kernelementen van haar persoonlijke relaas bij de DVZ op zelfstandige wijze uiteen te zetten. In zoverre verzoekster doelt op het Nederlands, waar zij opmerkt dat zij “*de taal*” niet spreekt, wijst de Raad erop dat zij de bijstand van een tolk Engels heeft gevraagd en gekregen bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoekster heeft bij aanvang van haar procedure verklaard enkel Engels te spreken en deze taal voldoende te beheersen om de problemen die hebben geleid tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD, stuk 5, Verklaring betreffende procedure van 26 februari 2020). Uit het verslag van verzoeksters gehoor bij de DVZ, dat haar werd voorgelezen in het Engels, kunnen evenmin (ver)taalproblemen blijken (AD, stuk 5, Vragenlijst). Verder doet de omstandigheid dat verzoekster bij de DVZ gevraagd werd kort op de haar gestelde vragen te antwoorden, waarbij haar duidelijk werd gemaakt dat zij meer zou kunnen vertellen op het CGVS, niets af aan de verplichting om correcte en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernaspecten van haar relaas. Verzoekster werd bij de DVZ gevraagd een kort doch volledig overzicht te geven van de feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, doch liet na het feit dat zij door de politie zou zijn gezocht voor homoseksuele handelingen, nochtans één van de hoofdredenen voor haar vertrek, te vermelden. Zij ontkende verder problemen te hebben gekend met haar autoriteiten (AD, stuk 5, Vragenlijst, vragen 3.5 en 3.7). Nog daargelaten deze ommissie, vormt het argument dat haar bij de DVZ gevraagd werd om haar relaas kort samen te vatten in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoekster danig tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot essentiële punten van haar relaas.

Waar verzoekster stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat haar verklaringen bij de DVZ aan haar werden voorgelezen in het Engels en dat zij het gehoorverslag hierna uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar verzoekster stelt dat de bewijswaarde van haar handtekening bijzonder relatief is aangezien zij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en zij de Nederlandse taal niet machtig is, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger is uiteengezet. De Raad wijst er verder op dat verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde dat zij alle vragen die haar tijdens haar interview bij de DVZ werden gesteld heeft verstaan en er alle redenen waarom zij haar land van herkomst verliet heeft kunnen vermelden. Verzoekster had geen verdere opmerkingen over dit interview (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoekster werd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals geconfronteerd met discrepanties tussen haar verklaringen en hetgeen zij eerder liet optekenen bij de DVZ, doch zij betwistte op geen enkel moment bij de DVZ daadwerkelijk te hebben verklaard wat in de betrokken gehoorverslagen kan worden gelezen (*Ibid.*, p. 19, 28, 34, 36, 37). Het is naar het oordeel van de Raad derhalve niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing op algemene en louter hypothetische wijze te suggereren dat verzoeksters verklaringen bij de DVZ niet correct werden genoteerd en dat hierin een verklaring kan worden gevonden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang hebben bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeksters betoog is niet dienstig om afbreuk te doen aan de bewijswaarde van de verslagen van haar interview bij de DVZ in het kader van het onderzoek van haar nood aan internationale bescherming.

De loutere omstandigheid dat verzoekster een beperkte opleiding heeft genoten noch een uitgebreide werkervaring heeft opgedaan doet niets af aan de verwachting dat zij coherente en correcte verklaringen aflegt over alle essentiële elementen van haar relaas. Verzoekster toont niet aan dat een lage scholingsgraad of beperkte werkervaring de verstandelijke vermogens aantast waardoor zij niet in staat zou mogen worden geacht om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en haar vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten. Nog daargelaten dat aan haar bewering dat zij herhaaldelijk zou zijn gedwongen om zich te prostitueren geen geloof kan worden gehecht, om redenen die in de bestreden beslissing worden uiteengezet en door haar niet dienstig worden betwist, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit element afbreuk zou doen aan de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Verzoeker licht in haar verzoekschrift toe dat haar omgang met mannen en seks hierdoor oppervlakkig zijn geworden en dat zij zichzelf heeft afgesloten van haar emoties. Verzoekster brengt evenwel geen medische of psychologische attesten bij

die kunnen staven dat haar oordeelsvermogen als gevolg van eerdere ingrijpende gebeurtenissen dermate is vervormd dat zij niet in staat mocht worden geacht om met betrekking tot de feiten die de directe aanleiding hebben gevormd voor haar vertrek uit het land van herkomst volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Voor het overige blijft verzoekster steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het benadrukken van haar persoonlijke situatie en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de adjunct-commissaris, waarmee zij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Ter staving van haar verzoek heeft verzoekster tijdens de administratieve procedure slechts een akte van erkenning van haar in België geboren zoon door diens vader neergelegd (AD, stuk 6, 'Documenten'). Dat verzoekster in België een kind gekregen heeft dat vervolgens erkend werd door de vader, met wie verzoekster thans geen relatie meer heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), wordt *in casu* niet betwist doch kan geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie van verzoeksters vluchtmotieven en vrees.

Verzoeksters betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Nigeria.

2.2.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten en er thans niet naar wil of kan terugkeren uit een gegronde vrees voor de autoriteiten, die haar zouden zoeken in verband met lesbische handelingen die zij zou hebben gesteld, voor haar oom, die haar seksueel zou hebben misbruikt, en voor een zekere B., door wie zij in de prostitutie zou zijn terechtgekomen en aan wie zij nog geld verschuldigd zou zijn.

Waar verzoekster er nog op wijst dat zij Nigeria in 2016 verliet en er geen familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen, alsook dat zij kwetsbaar is doordat zij jarenlang in de prostitutie heeft moeten werken en werd uitgebuit, dient te worden herhaald dat verzoekster manifest heeft nagelaten een correct beeld te geven van haar werkelijke familiale en leefsituatie voorafgaand aan haar komst naar België, zoals blijkt uit de hoger weergegeven pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die door haar niet worden weerlegd of ontkracht. Waar kan worden aangenomen dat zij zich in België als alleenstaande moeder in een kwetsbare positie bevindt, maakt zij niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst (opnieuw) gedwongen zal worden om zich te prostitueren om in haar levensonderhoud en dat van haar zoon te kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

2.2.4.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Edo, waaruit verzoekster verklaart afkomstig te zijn, weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.2.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT